

ud, og det synes jeg er dybt krænkende, hvis man mener noget med det, at folk ejer deres hus.

Kl. 21.00

Jeg mener egentlig, det er en livskvalitet for alle, at de kan få retten til at bestemme mest muligt selv, og den har man, hvis man føler, at den økonomiske frihed er baseret på privat ejendomsret. Det, at alle ejer alt, betyder nemlig lige præcis, at ingen ejer noget som helst. For mange mennesker er det drivkraften livet igennem, at de har deres eget råderum, har deres egen bolig, og derfor skal man ikke have et skattesystem, der f.eks. gør det umuligt for ældre mennesker at blive boende i deres eget hus eller fortæller dem: I kan godt blive boende, men I skal lige acceptere, at der kommer gældsposter ind i jeres ejendom. Meningen for dem har livet igennem været at frigøre sig for gæld og eje deres bolig, så derfor er der overhovedet ikke nogen retfærdighed i, at folks boligudgifter skal være afhængige af, hvad andre ejendomme i samme område koster.

Svaret til hr. Morten Helveg Petersen er, at det berører ikke prisen. Det er rigtigt, at hvis man reducerer ejendomsskatteniveauet, er der råderum til at betale mere for ejendommen, altså en større udgift. Men når jeg siger pris, er det altså omkostningerne ved at bo i egen bolig. Det er jo det, vi går ud fra: Hvor meget har vi råd til at bo for? Det er altså et miks mellem det, ejendommen koster, og hvad skatteniveauet kan være.

Men det, der så er afgørende, er, at man ikke kommer til at skulle afhænde sin bolig, fordi omkostningerne efterfølgende stiger. Det er da meget mere ærligt, at man kender den endelige faktiske pris, at det er den, man køber for, og så bor man der, frem for at man køber til en pris, hvor en del af den egentlig er baseret på, at der er en ejendomsskat, som ikke er fast, men stiger over årene.

Det er det, der er problemet på det danske ejendomsmarked: Man er fuldstændig afhængig af, hvad naboernes ejendomme handles til, og om man i øvrigt har råd til at blive boende. Man kan have et lille rækkehus i et kvarter, som 20 år efter er blevet meget attraktivt, og hvor ejendommene handles til store priser, der gør, at man ikke har råd til at blive boende i sit eget hus, fordi værdien er steget. Det er egentlig præcis det, vi gør op med, så der er ikke vindere eller tabere, når det gælder den generation, der skal overtage huset, for bruttoudgiften for dem vil være den samme. Men det afgørende er, at de, der bor i huset, kan blive boende.

Formanden:

Fru Line Barfod for den sidste korte bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Finansministeren siger, at der er stor vækst på det offentlige område, og at der ikke er nedskæringer: Det er nok lidt svært at forstå for alle os, der ser nedskæringerne rundtomkring i kommuner og amter, hvor der bliver skåret ned på alle områder. Det gælder skoler, det gælder socialområdet, det gælder ældreområdet, børneområdet osv. Alle steder bliver der skåret ned, og der bliver indført forhøjet brugerbetaling osv. Hvis alle de nedskæringer er udtryk for en vækst, hvor bliver alle pengene så af? Det er lidt svært at forstå, når man ser alle nedskæringerne.

Så til den interessante debat om skat på ejendomsværdi. I Enhedslisten er vi sådan set enige med finansministeren i, at det er et problem, at ejendomsværdiskatten stiger, når man bor i huset, og derfor har vi foreslået, at man afskaffer ejendomsværdiskatten og i stedet pålægger en skat, når folk sælger huset og står med pengene i hånden. Hvis finansministeren vil være med til en sådan ordning, er der ingen, der bliver tvunget til at gå fra hus og hjem på grund af, at skatten stiger.

Formanden:

Hr. Morten Helveg Petersen ... (*Diskussion i baggrunden*). Så prøver vi med finansministeren, og så ser vi, om det hjælper.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Ja, jeg skylder hr. Morten Helveg Petersen et svar. Nu svarer jeg fru Line Barfod, og så har jeg jo adgang til også at give hr. Morten Helveg Petersen et svar.

Jamen det er en helt anden teoretisk diskussion, for når man måler over årene, følger prisen på fast ejendom i virkeligheden den almindelige prisudvikling og inflationen. Når man måler over et spænd af tid, 20-25 år, vil man se, at der ikke er nogen avance, hvis man tager højde for inflationen. Sådan er det. Det svinger meget op og ned, så det bliver et megaproblem, for hvis der er beskatning af fortjeneste, skal der også være fradrag for tab. Når man ser det over årene, er det en helt anden metodik, man roder sig ud i, når man siger: Jamen der skal betales alligevel.